

SÁRA GERGELY

Csak az ellökés

hazám sose volt és otthonom se
nem tanultam meg járó-kelőknek köszönni
nincs auf fiderzen se goodbye csak dobzse
nem tudok honnan hova elszökni

a létben e semmiben kerestem okot
és a telekkel rászáradt arcomra a pír
a honvágyhoz szívem már hozzászokott
befogadott majd kivetett a papír

ennyit akartam egy visszaköszönést
csak hogy a szavam más szavát elérje
az esőben már nincs más csak özön és
a keresésben a találás reménye

de itt fekszem mióta várom hogy felsegíts
a téren a fák és a kiürült hinta
és ezek a felsíró szenvedő versek is
mintha mindet én írtam volna MINTHA

egy ház van csak a tárgyak bezárnak
és minden mi tiszta volt most poros
dőlök nem létező otthonnak hazának
megszoktam hogy csak az ellökés otthonos

Egy halott plakát végső magánya

E. Zs. emlékére

a hídról jól látszik ott hárman ülnek
a felesége a fia és ő a lánya
arccal a városnak a steril űrnek
egy halott plakát végső magánya

(de én szeretnék még játszani...)

de én szeretnék még játszani
visszabújni a bezárt ajtón
egy kicsit még gyereknek látszani
tologatni fekete kisautóm
fehér szárnyat növeszteni hintán
dülöngélni mint a libikóka
nem papírra önteni a tintám
a boldogság fémjét az emlék kicsiszolja
a gyermeki szívet a homokvárba
bújtatni mint öntött műanyag
katonákat élek folyton visszavágyva
a csiszolt fémből végül csak tű marad

nagyon szeretnék játszani veled
nem felfogni hogy a lakást eladtuk
tapogatózom mint egy kisgyerek
ujjai alkatrészek alattuk
eltaposva és az üres játszótér
leszerelt hinták félbetört libikóka
az emlékekre az életről átszoknék
ha megcirógat a múlt libidója
bár a cipőmbe mászott a homok
katonának kellene látszani
de mit őrök pusztán lerombolt romok
nem akarok mást csak játszani

(akkor legyen...)

akkor legyen nevezzük ezt az időszakot
az utolsó utáni néhány évvednek
észrevétlenek lettünk mint a tárgyak
a tárgyak mik szüntelen magukba révednek

egymás felé meg csak fordítva *vannak*
vagy a szürke ablaknak döntve arccal
amiket már csak a megszokás marasztal
de visszafordíthatatlan csendben maradnak

vagy az ablaknak háttal az ajtónak szembe
az ajtó amin mindig csak be vagy csak ki
próbáljuk még magunk előtt becsapni
majd a volt *vanásod* sem jut eszembe

kiürülsz mint egy felszakadt kontúr
bár most még látjuk a félig élt éveket
a szélben körözni az ablakon túl
tárgy lesz *vanásom* magamba révedek